

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Οι δύο, μέχρι στιγμής άγνωστοι μεταξύ τους, και νέοι σε πλικία άνδρες, πήραν την εντολή από τους ανωτέρους τους, να συναντηθούν σε ένα πολυσύχναστο καφέ στο κέντρο του Σίδνευ. Συστήθηκαν ο ένας στον άλλον με ένα ψεύτικο όνομα, που φυσικά ήταν και το συνθηματικό.

Ως αναγνωριστικό: κρατούσε ο καθένας ένα μικρό σακούλι με μόλια.

Μόλις επεσήμανε ο ένας τον άλλον από μακριά, με χαρακτηριστικό την σακούλα με τα μόλια, προχώρησαν και δίνοντας ο ένας το χέρι στον άλλον συστήθηκαν: Τζων και Ιβάν.

Όμως υπήρχε και το παρασύνθημα που πρώτος είπε ο Τζων με μια γνήσια βρετανική προφορά είπε:

- Το κορίτσι δεν θα το πάρουμε μαζί μας.

Για να πάρει την απάντηση από τον Ιβάν, που με μια βαριά ολάβικη προφορά απάντησε στα αγγλικά:

- Συμφωνούμε σε αυτό. Δεν χωράει στο πακέτο.

Με την απάντηση αυτή «έδενε» και η γνοιότητα της επαφής.

Κάθισαν σε ένα τραπεζάκι, χωρίς ιδιαίτερες προφυλάξεις.

Ο διάλογος ήταν τέτοιος που δεν μπορούσε να κινήσει την οποιαδήποτε υποψία.

Πρώτος μίλησε ο Τζων λέγοντας:

- Το αυτοκίνητο θα αρχίσει από αύριο την διαδρομή. Θα βρίσκεται στην αφετηρία στις 9π.μ. Στις 9.15 π.μ. θα ξεκινά με προορισμό το πάρκο. Μία διαδρομή που θα διαρκεί 20 λεπτά. Εκεί θα κάνει μια μικρή παύση και θα επιστρέψει. Αυτό θα διαρκεί όλη την νημέρα. Εμείς από σήμερα είμαστε έτοιμοι. Αυτό που θα περιμένουμε είναι η «δική» μας πλευρά να κάνει το συνηθισμένο της περίπτωτο, και οι συνθήκες να είναι ευνοϊκές.

Ο Ιβάν ήξερε πολύ καλά το μάθημά του, διότι αμέσως είπε:

- Εμείς το «πακέτο» το έχουμε κοντά μας. Μόλις εσείς ετοιμάσετε το δικό σας να μας ειδοποιήσετε να φέρουμε. Στο ίδιο αυτοκίνητο θα ταξιδεύσουν» και τα δύο «πακέτα».

Στην συνέχεια πρόσθεσε να σας δώσω τον αριθμό στον οποίο μπορείτε να τηλεφωνήσετε.

Έβγαλε από την τσέπη του και του έδωσε ένα χαρτάκι στο οποίο ήταν δακτυλογραφημένος ένας αριθμός τηλεφώνου.

Είναι ένας Αυστραλός συνταξιούχος είπε που περιμένει κάποιος να του τηλεφωνήσει και να του πει:

«Πηγαίνω στο πάρκο».

- Τότε εκείνος-συνέχισε ο Ιβάν, θα κρεμάσει μια κουβέρτα έξω από το παράθυρο του διαμερίσματός του. Εμείς θα την δούμε από μακριά. Θα ετοιμάσουμε γρήγορα το δικό μας «πακέτο» και θα το βάλουμε στο αυτοκίνητο που θα ξεκινήσει αμέσως με κατεύθυνση το πάρκο. Θα χρειασθούν 20 λεπτά μέχρι να φθάσουμε στο πάρκο. Εκεί θα «παραλάβουμε» και το δικό σας «πακέτο».

Σπικώθηκαν και οι δύο ταυτόχρονα.

Έκαναν μια τυπική χειραψία και αντάλλαξαν την σακούλα με την μόλια, «δείγμα» στους ανωτέρους τους, ότι συναντήθηκαν.

Για κάποιον που θα άκουγε αυτή την συνομιλία, δεν θα έβγαζε κανένα νόμα. Όμως για τους επίσημους Βρετανούς και Σοβιετικούς στο Σύδνευ ήταν βασικό. Η εντολή είχε έρθει από τα κέντρα αποφά-

σεων τόσο από το Λονδίνο όσο και την Μόσχα και «έδενε» μια συμφωνία που καθόριζε την ζωή του Μαξιμίλιαν Κρουζ και της Ενρίκα Μπόργε.

Ήταν πριν το τέλους τους.

Ο Τζακ Χιούστον περίμενε αυτό το χαρτάκι με το τον αριθμό του τηλεφώνου που αντάλλαξαν οι δύο νέοι άνδρες στο Martin Place.

Όλα ήταν από μέρες σχεδιασμένα.

Το πήρε την ίδια μέρα. Κάποιος του το παρέδωσε προσωπικά σπίτι του. Δεν έμενε παρά να περιμένει τον Μαξιμίλιαν Κρουζ να κάνει μαζί με την κόρη του την Άννα το συνηθισμένο περίπατο στο πάρκο.

Στην Ενρίκα Μπόργε, που φιλοξενούσαν οι Σοβιετικοί της είπαν ότι εντός των ημερών θα την μετέφεραν με αυτοκίνητο οι ίδιοι μέχρι το πάρκο όπου συνήθιζε να κάνει περίπατο ο Μαξιμίλιαν Κρουζ. Χάρκε αυτή γιατί πίστεψε ότι οι «προστάτες» της ενέδωσαν τελικά στο αίτημά της, να «εκδικηθεί» πρώτα τον πρώην εραστή της, και ύστερα να δουλέψει για αυτούς.

Τυφλωμένη για εκδίκηση δεν μπορούσε να υποψιαστεί το παραμικρό που είχαν εξυφάνει εναντίον της και που θα ήταν και το οριστικό τέλος της.

Από την πλευρά του, ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, ζούσε τις τελευταίες ώρες σε μια έντονη αιμόσφαιρα στο σπίτι του Τζακ Χιούστον, διότι και αυτός πίστεψε πως πράγματι θα πουλούσε τους πίνακες που έκλεψε στην Βίεννη, και μάλιστα σε καλή τιμή και θα εξασφάλισε το μέλλον τόσο το δικό του όσο και της κόρης του, στην Αυστραλία.

Η Άννα σε όλο αυτό το διάστημα ζούσε ανέμελες στιγμές, διότι όπως της είπε ο πατέρας της, σύντομα θα έφευγαν από το σπίτι του Τζακ Χιούστον και θα αγόραζαν το δικό τους διαμέρισμα στο Σύδνευ.

“Όταν μετά την αποχώρηση του Σιέλιου Ραγή και του Άλκη, καθώς και των φίλων του που κάλεσε, ο Τζακ Χιούστον έμεινε μόνος στο γραφείο του με το Μαξιμίλιαν Κρουζ. Δεν είχαν ανταλλάξει ακόμη καμμιά κουβέντα όταν κάποιος από το προσωπικό κτύπησε ελαφρά την πόρτα του γραφείου λέγοντας στον Τζων Χιούστον, ότι κάποιος είναι έξω στην είσοδο και θέλει να του μιλήσει προσωπικά. Κατάλαβε. Πήγε προς την είσοδο. Ένας συμπατριώτης του τον χαιρέτησε και του έδωσε το χαρτάκι με τον αριθμό του τηλεφώνου, που είχαν ανταλλάξει οι δύο νέοι άνδρες στο καφέ του Marin Place και έφυγε.

Ο Τζακ Χιούστον είχε πλέον αυτό που χρειαζόταν. Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ θα εξαφανιζόταν και θα του έμεναν οι πίνακες της αναγέννησης.

Το χαρτάκι που είχε στην τσέπη, του έκαιγε τα δάχτυλα.

Επιστρέφοντας στο γραφείο του προσπάθησε να φανεί όσο πιο ψύχραιμος μπορούσε λέγοντας στον Μαξιμίλιαν Κρουζ με προσποιητή ευγένεια:

- Τώρα μπορούμε να συζητήσουμε την τιμή που μπορώ να προσφέρω.

- Να ακούσω την προσφορά σας κύριε Χιούστον, απάντησε ο άλλος.

Ο Τζακ Χιούστον πλησιάστηκε το γραφείο και σε ένα χαρτάκι έγραψε ένα αριθμό λέγοντας:

- Αυτά προσφέρω κύριε Μαξιμίλιαν Κρουζ. Οι πίνακες είναι αυθεντικοί και θέλω να τους αποκτή-

σω.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ έσκυψε πάνω στο χαρτάκι που ήταν στο γραφείο. Όταν διάβασε το ποσό ταράχηκε. Ήταν πράγματι πολύ μεγάλο. Με αυτά τα χρήματα θα μπορούσε να αλλάξει η ζωή του στην Αυστραλία, σε βαθμό που ούτε καν φανταζόταν.

- Τι λέτε για αυτό το ποσό κύριε Μαξιμίλιαν Κρουζ ρώτησε με ένα προσποιητό χαμόγελο ο Βρετανός.

- Νομίζω κύριε Χιούστον, απάντησε αμέσως ο άλλος, ότι πρέπει να συμφωνήσω, παρά το γεγονός ότι λυπάμαι που θα αποχωριστώ τους πίνακες, που για μένα έχουν μεγάλη συναισθηματική αξία, διότι όπως γνωρίζεις αποτελούν παλιά οικογενειακά κειμήλια.

- Μη ανησυχείτε κύριε Κρουζ. Θα πέσουν σε καλά χέρια. Λοιπόν αν συμφωνούμε αύριο που θα ανοίξουν οι τράπεζες θα έχετε τα χρήματά σας.

- Συμφωνώ κύριε Χιούστον απάντησε ο Μαξιμίλιαν Κρουζ και του έδωσε το χέρι προσθέτοντας:

- Μόνο μια μικρή λεπτομέρεια, αφήστε με να χαρώ τους πίνακες απόψε για τελευταία φορά και αύριο θα σας τους παραδώσω.

- Υπό ένα όρο απάντησε οφερώντας ο Τζακ Χιούστον και συμπλήρωσε:

- Οι πίνακες δεν θα μετακινηθούν από το σπίτι, αν πρόκειται να κάνετε τον συνηθισμένο περίπατο με την δεσποινίδα Άννα στο πάρκο.

- Αυτό το υπόσχομαι κύριε Χιούστον. Εξάλλου μπορώ να σας τους εμπιστευτώ στην διάρκεια του περιπάτου μου με την κόρη μου. Στην επιστροφή θα τους μεταφέρω στο δωμάτιο μου.

- Πολύ λαμπρή ιδέα είπε ο Τζακ Χιούστον και αυτή την φορά του χαμογέλασε γιομάτος ευτυχία.

- Κρατείστε τους στο γραφείο σας, πρόσθιεσ ο Μαξιμίλιαν Κρουζ. Θα κάνω τον συνηθισμένο μου περίπατο με την κόρη μου και όταν θα επιστρέψω να τους μεταφέρω πάνω στ